

Opgenomen in M. Spaans Azn (ed), Door Scheveningen verbonden, Historische en Genealogische Reeks Scheveningen nr. 2 (Scheveningen 2008), p. 31-42.

JUFFROUW ROOSJE

DE ENGEL VAN SCHEVENINGEN

door Anneke Landheer-Roelants

Nog altijd zijn er Scheveningers bij wie het noemen van de naam van “Juffrouw Roosje” herinneringen oproept. Sterker nog, er komen vrijwel meteen verhalen los en vaak uit de tweede hand of overgeleverd door een oudere generatie. Het was aanleiding om voor Nel Noordervliet een poging te doen Juffrouw Roosje nog een keer naar voren te halen. Ook zij zal van vele kanten verhalen over de Engel van Scheveningen gehoord hebben.

Wie was Juffrouw Roosje?

Merkwaardig genoeg behoefde zo'n zeventig jaar geleden niet uitgelegd te worden wie Juffrouw Roosje was. Juffrouw Roosje was Juffrouw Roosje.

Voluit heet Juffrouw Roosje Rosine Johanna Maria Pierson. Zij wordt geboren in Den Haag op 24 april 1881 op het adres Balistraat 25. Haar ouders, Henri Daniel Pierson en Anna Henriette (Annie) van Goudoever wonen daar sinds hun huwelijk op 20 mei 1880.¹ Een jaar eerder, in 1879, richt vader Pierson samen met Justinus Jacob Leonard Heldring het bankiershuis Heldring & Pierson in Den Haag op, gevestigd aan het Tournooiveld 1.

Henri Daniel Pierson (1856-1943) is niet de enige Pierson die zich in bankzaken begeeft. Zijn broer Jan Lodewijk Pierson (1854-1944), getrouwd met Henriette Wilhelmina Johanna van Goudoever, een zuster van de bovengenoemde Anna Henriette, is aanvankelijk lid van de firma Adolph Boissevain & Co. in Amsterdam. Deze bank gaat in 1880 verder in Amsterdam onder de naam Pierson & Co. In 1942 komen de Amsterdamse en Haagse tak een belangengemeenschap overeen, die leidt tot de firma Pierson, Heldring & Pierson met vestigingen in Amsterdam en Den Haag en kantoren in Rotterdam en Haarlem.

De broers zijn niet uit een financieel gericht gezin afkomstig. Hun vader, Professor Dr. Allard Pierson is aanvankelijk Waals predikant in Leuven en daarna in Rotterdam. Vervolgens wordt hij buitengewoon hoogleraar in de theologie aan de Universiteit in Heidelberg, en hoogleraar aesthetica, kunstgeschiedenis en nieuwe letteren aan de Gemeente-Universiteit in Amsterdam.

Henri Daniel zelf is aanvankelijk Nederlands-Hervormd, maar wordt later Hernhutter. Zijn vrouw is van huis uit doopsgezind en zal dat ook blijven. De kinderen – na Roosje worden er nog vier kinderen geboren - zijn net als hun moeder doopsgezind. Zij worden opgevoed in de sfeer van grote belangeloosheid en medeleven met het lot van de medemens. Vader Pierson beschikt over een groot sociaal meelevendheid en weldadigheid, en is in later tijd regent van het Hervormd Weeshuis. Moeder Pierson is sociaal actief.

Van de Balistraat verhuist het jonge gezin Pierson naar de Van Speykstraat 1. Daar wonen zij als Pierson op een veiling op 24 augustus 1896 Villa Margaretha aan de Hooze Duinweg 1 in

---

¹ Zie Genealogie Pierson in *Nederland's Patriciaat* 50 (1974), p. 353.

het Van Stolkpark koopt uit de nalatenschap van mevrouw Ludovica Dorrepaal-Manuel. Voor het huis betaalt hij 38.000 gulden.

Meer dan eens is de familie Pierson in het Van Stolkpark geweest. Op Parkweg 1, Villa Carolina, wonen van 1889 tot 1895 Piersons oom en tante, kunstschilder Herman Fredrik Carel en Carolina ten Kate-Pierson. In Villa Casanetta, Van Stolkweg 21 wonen oom en tante Adriaan en Marguerite Elisabeth Gildemeester-de Clercq en op Kanaalweg 63 Piersons neef, Telegraafredacteur Mr. Hendrik Jacob Coenen. Vervolgens vestigt Piersons moeder zich op 7 december 1897 in het huis Duinweg 3.

Het huis aan de Hoogen Duinweg, dat in 1899 het adres Duinweg 4 krijgt, wordt Villa Intimis genoemd. De negentien kamers tellende villa staat dwars op een 1110 m² groot terrein, op de hoek van Duinweg en Kanaalweg (nu Professor P.S. Gerbrandyweg). Het is op dat moment het enige gebouw in die hoek van het nog maar krap twintig jaar oude Van Stolkpark. Pas enkele jaren later, in 1899 wordt het omliggende terrein – in totaal 8241 m² - gekocht door Emile Louis Constant Schiff, directeur van de rubberfabriek Vredestein, die aan de Duinweg Villa Lunia laat bouwen en aan de Kanaalweg een koetshuis, en in later tijd ook nog een tennisbaan.²

De oudste twee dochters, Roosje en Eudia, trekken veel samen op. Zij hebben beiden een open oog voor de noden en woonomstandigheden in het dorp Scheveningen. Ze melden zich in 1899 aan bij de Nederlandsche Kinderbond, en richten dan de afdeling Scheveningen op. Roosje is voorzitter, Eudia secretaris.

De Nederlandsche Kinderbond is op 16 december 1891 opgericht in Amsterdam. De eerste bijeenkomst in Den Haag, voorbereid door een vrouwencomité, vindt op 9 april 1892 plaats. Het doel van de Kinderbond is ‘bij kinderen, immers het volk der toekomst, rechtvaardigheid en medegevoel aan te kweken jegens al wat leeft, en ruwheid en baldadigheid tegen te gaan.’ Daarvoor worden bijeenkomsten met kinderen georganiseerd. De clubjes kinderen komen bijeen in door de gehele stad verspreide ‘kinderbondsllokalen’. Uit een eigen bibliotheek kunnen de kinderen boeken lenen.

Door de ‘jeugdige ijver en frissche toewijding’ van Roosje en Eudia nemen de clubjes op Scheveningen snel in omvang toe. De zelfstandige afdeling Scheveningen kan nu haar activiteiten verdubbelen van drie clubjes van dertig kinderen naar 180 kinderen.³ Vader Pierson stelt voor de clubjes zijn prieel aan de Kanaalweg ter beschikking, en laat het inrichten tot een ‘zeer geschikte lokaliteit waar de kinderen zeer gezellig worden ontvangen.’ In later tijd, maar dan is de tijd van de Kinderbond al weer voorbij, organiseert Roosje in het prieel bijeenkomsten van fabrieksmeisjes, jonge vrouwen, en jonge moeders. Het worden gezellige middagen. Er wordt geholpen met naaien, er wordt voorgelezen, gezongen en uit de Bijbel verteld.

Scheveningen: een dorp met een eigen karakter

Roosje maakt al jong kennis met Scheveningen – dat ze uitdrukkelijk als een dorp met een zeer eigen karakter beschouwt – en met zijn bevolking. Ze is onder de indruk van de

---

² Anneke Landheer-Roelants, *Romantisch Buiten Wonen in de Stad, 125 Jaar Van Stolkpark* (Utrecht 1999).

³ Bibliotheek HGA, Medelingen *Nederlandsche Kinderbond 1891-1946*.

diepgewortelde vroomheid. Ze gaat vaak op huisbezoek en treft dan wel eens onder tafel spiernaakte kindertjes aan. Vaak neemt ze de kinderen mee naar het ouderlijk huis.⁴

Eudia behaalt in 1906 haar verpleegstersdiploma. Korte tijd woont en werkt ze in Rotterdam. Na terugkomst wordt ze benoemd tot directrice van de Onderlinge Vrouwenbescherming, die vestigingen heeft, o.a. op het adres Malakkastraat 147. De Onderlinge Vrouwenbescherming ontfermt zich over ongehuwde moeders en heeft naderhand ook faciliteit voor verzorging van ‘onverzorgde’ zuigelingen. In deze functie zal Eudia ook nog contact met haar zuster Roosje onderhouden.

Scheveningen: krotwoningen, asociale toestanden en tbc

Roosje wordt al als jong meisje gegrepen door de prediking van William Booth, oprichter van het Leger des Heils. Haar hele leven lang zal een Christelijke levensopvatting als een rode draad door haar handelen lopen. Het dorp Scheveningen met de vele krotwoningen en asociale toestanden wordt haar arbeidsveld. Op zaterdagvonden trekt ze erop uit met haar orgeltje, al wordt ze meermalen gewaarschuwd door de politie om toch vooral voorzichtig te zijn. Haar oprecht verlangen te helpen waar het mogelijk is overwint veel weerstand.

De oude woningen op Scheveningen zijn niet alleen slecht gebouwd, maar ook te klein voor de vaak grote gezinnen. De woningen liggen in ”hofjes”, waar vele gezinnen de openbare straat moeten delen voor praktische doeleinden als het drogen van de was. Hygiëne is ver te zoeken. En als gevolg van het gebrek aan hygiëne verkeren vele Scheveningers, jong en oud, in een fysiek slechte conditie. Tuberculose heerst op Scheveningen in niet geringe mate. De gezinssituatie is uiterst wankel als juist de moeder ziek wordt, vader op zee is en verzorging voor de kinderen achterwege blijft. Opvang van de kinderen door familieleden is vaak niet mogelijk. Juist in de Eerste Wereldoorlog wordt de situatie nijpend. Roosje Pierson neemt op dat moment het initiatief voor de oprichting van een opvanghuis voor arme, zorgbehoevende Scheveningse kinderen.

Ingrijpen in deze situaties doet Roosje naar macht en mogelijkheid. Over heel Den Haag is een vangnet voor problemen in gezinnen. Instellingen als het Leger des Heils, de Vereeniging Het Blauwe Kruis, het Rooms-Katholieke Huis van Barmhartigheid hebben hun handen en vaak ook hun huis vol. Op Scheveningen bestaat zo’n instelling niet. In noodsituaties komen Scheveningse kinderen in een opvanghuis in Den Haag terecht of buiten de stad. In beide gevallen levert dat aanpassingsmoeilijkheden op.

Oprichting van een kinderkuis op het dorp: Vluchtheuvel

In oktober 1915 nodigt Roosje de Nederlands-Hervormde predikant Ds. Jan Wartena, de Gereformeerde predikant Ds. Willem Hermanus Oosten, de onderwijzeres en verpleegster Margaretha Gunning, Sophia Johanna van der Mersch, mevrouw Cornelia Helena Verhoog-van Eyk de Lange, de reder Aalbert Pronk (tevens vader van het Hervormde Weeshuis op Scheveningen) en mevrouw Mathilde Cornelia Etienne Werst-Asmussen uit voor een eerste bijeenkomst. Binnen een paar maanden is de oprichting een feit: op 20 maart 1916 wordt Koninklijke Goedkeuring verkregen voor de Vereeniging tot oprichting en instandhouding van het Huis Vluchtheuvel, die een opvanghuis zal gaan exploiteren.

---

⁴ Zie J.G.A. Nanning-den Dooren de Jong, Rosine Johanna Maria Pierson †, “De Engel van Scheveningen”, in *Het Vaderland* 11 mei 1957, en *De Scheveningsche Kerkbode* 17 mei 1957. Van deze necrologie is dankbaar en veelvuldig gebruik gemaakt.

Doelstelling en richtlijn van de Vereeniging Vluchtheuvel is verzorging en opvoeding op Christelijke grondslag van kinderen van alle gezindten op Scheveningen, die door ziekte, overlijden of om andere redenen de moederzorg ontberen. In Roosjes eigen woorden: de kinderen op Vluchtheuvel naast lichamelijke verzorging ook een gelukkige jeugd te geven. De Vereeniging kan gelden verwerven uit contributies, legaten, erfstellingen, schenkingen of giften. De Gemeente heeft met de Vereeniging Vluchtheuvel, net als dat gebeurt met andere instellingen met een min of meer gelijke doelstelling een overeenkomst gesloten voor verzorging van zuigelingen of jeugdige kinderen van on- of minvermogende ouders en verzorgers. Bij Raadsbesluit van 12 januari 1920 wordt o.a. aan Vluchtheuvel een vergoeding toegekend van één gulden per kind per dag.

Uit het Gemeenteverslag over 1926 blijkt dat aan Vluchtheuvel dat jaar voor 21 kinderen 6526 (gemiddeld 310 dagen) werd berekend,⁵ over 1929 voor 33 kinderen 7842 dagen (gemiddeld 237 dagen).

Van meet af aan is de opzet de kinderen tijdelijk en voor korte tijd op te nemen. Dat loopt wel eens op tot een periode van zes jaar. Het streven is de kinderen zo snel mogelijk weer bij hun eigen ouders te plaatsen.

Toch moet er zuinig omgesprongen worden met de plaatsen. Voor “duurzame verpleging” is geen plaats. Meerderjarigheid is één van de uiterste grenzen.

Tot het aannemen van voogdijen is Vluchtheuvel niet bevoegd. Als ouders uit de ouderlijke macht ontheven of ontzet zijn behoren de kinderen niet meer op het dorp. Het contact met de ouders, hoe tegennatuurlijk dat ook is, moet dan verbroken worden. Dit is onmogelijk als de kinderen in een instelling in het dorp zelf verblijven, daar op school gaan en op zondags vrij hun familieleden kunnen ontmoeten.

In het geval van gescheiden ouders gelden dezelfde argumenten om opname in Vluchtheuvel niet te continueren.

Uitzonderingen moeten noodgedwongen gemaakt worden in het geval de moeder gestorven is en de vader het brood moet verdienen.

In de gevallen dat kinderen buiten de stad geplaatst moeten worden wordt het netwerk van Roosje Pierson in gang gezet en worden er plaatsen gevonden in de inrichtingen in Zetten. Niet in de laatste plaats is goed functioneren van Vluchtheuvel afhankelijk van een goede samenwerking met de huisarts Dr. C. Oorthuys, de predikanten Oosten en Wartena, maar ook met de reder en regent van het Scheveningse Weeshuis, Maarten Varkevisser.

Vluchtheuvel gaat van start

Roosje wordt de eerste directrice van het opvanghuis, Sophie van der Mersch haar plaatsvervangster en Margaretha Gunning is het derde staflid.

Bij het zoeken naar een geschikt huis valt het oog op Duinweg 1, gelegen op de hoek van de Duinweg en Pansierstraat, en op een steenworp afstand van Villa Intimis. Het in 1906 gebouwde huis – Mariaheuvel – kan gehuurd worden van de bouwer, Andries Joseph Biermann. Om een eerste periode voorzichtig te beginnen wordt de helft van het huis betrokken door mevrouw Constantia Abrahamina van der Mersch-de Neufville, de moeder van Sophie, en haar zuster Janny Antonetta van der Mersch.

In mei 1916 kan het tot Vluchtheuvel omgedoopte huis geopend worden. Er is plaats voor 12 à 14 kinderen. Op 27 mei 1916 worden de eerste kinderen geplaatst: zes jongens en drie meisjes, variërend van zes tot twaalf jaar, afkomstig uit drie gezinnen. In augustus en september 1916 gevolgd door nog drie kinderen, en in februari 1917 nog eens vier kinderen.

---

⁵ *Gemeenteverslag Den Haag* 1926, p. 1006.

Voor de kinderen levert de eerste periode met de “juffrouws” die eigenlijk zelf nog niet weten hoe het moest veel vreugdevolle momenten op.

Op 1 november 1921 koopt Roosje het huis Duinweg 1. Dat is ook het moment dat de proef met een half huis als zó geslaagd beschouwd wordt dat overgegaan kan worden tot gebruik van het hele huis voor opvang van de kinderen. Mevrouw Van der Mersch en haar dochter verhuizen dan naar Pansierstraat 13. Vanaf dat moment is Vluchtheuvel volledig in gebruik als tijdelijk huis voor kinderen.

Uitbreiding met nieuwe vestigingen

In 1930 wordt een proef genomen met jongens boven de twaalf jaar in gezinsverband bij het echtpaar Romke van Dijk en Grietje Tijmstra op een bovenhuis aan de Kanaalweg (92a) bijeen te brengen. Deze proefneming wordt geen succes en wordt na twee jaar beëindigd. Onderbrenging van kinderen van 6 maanden tot 6 jaar in een aparte omgeving heeft meer succes: begin 1931 wordt Kanaalweg 5 onder mejuffrouw Maria Dieuwertje Gons daarvoor ingericht. Roosje koopt het huis Kanaalweg 5 op 2 oktober 1930. De autoriteiten keuren na negen jaar het verblijf af. Met vereende krachten wordt op 3 januari 1938 voor f 22.500 de bouwvallige villa Hendrika, Parkweg 40, gekocht. De hoop na afbraak van de villa een nieuw kinderkuis te bouwen wordt echter de bodem ingeslagen. Het lukt niet om een bouwvergunning te krijgen.

De beste oplossing lijkt voorlopig maar weer alle (32) kinderen samen te brengen in Duinweg 1. Door het verschikken van kamers lukt dat.

Leiding

De eerste tien jaar heeft Roosje zelf de leiding als directrice en woont zij ook in Vluchtheuvel. In 1926 neemt Sophie van der Mersch de leiding over. Roosje vertrekt dan weer naar het ouderlijk huis, waar haar vader nu als weduwnaar woont. Van 1936 tot 1940 is Emilie d’Engelbronner directrice. Vanaf mei 1940 treedt Anna Maria Bos, officier van het Leger des Heils, in dienst als directrice.

Veranderingen

In 1937 begint een aantal veranderingen, niet alleen in het persoonlijke leven van Roosje, maar ook voor Vluchtheuvel.

Haar vader verhuist naar Ommen. Het ouderlijk huis is verkocht, en zal worden afgebroken. Ter plaatse van Villa Intimis worden drie huizenblokken van in totaal negen huizen gebouwd. Roosje en Eudia en met hen mee Sophie van der Mersch vinden een kamer in Pension Idzerda, Van Stolkweg 13.

Roosje draagt de huizen Duinweg 1 en Kanaalweg 5, waarvan zij nog altijd zelf eigenares was, in oktober 1938 over aan de Vereeniging tot oprichting en instandhouding van het huis Vluchtheuvel.

De Statuten van de Vereeniging worden aangepast. In de nieuwe statuten wordt de maximumleeftijd van de bestuursleden en medewerkers op 60 jaar gesteld. Roosje zal dus in 1941 aan de beurt zijn om af te treden. Vooruitlopend op wat een eind van haar bemoeienis met Vluchtheuvel lijkt wordt juffrouw Roosje Op 30 augustus 1939 wordt zij door de Koningin benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau

Oorlog

Vlak voor het uitbreken van de oorlog lijkt alles zo goed geregeld: alle kinderen zijn nu onder dak in Duinweg 1; er is een nieuwe directrice. In 1941 bestaat Vluchtheuvel 25 Jaar. Het aantal berekende kinderen dat opgenomen geweest is wordt gesteld op 700.

Het 25-jarig jubileum in 1941 wordt feestelijk gevierd. Roosje schrijft een alleraardigste boekje over de eerste 25 jaren van Vluchtheuvel.⁶ Het is een *document humain* dat recht uit haar hart geschreven is.

De oorlog neemt echter steeds dreigender vormen aan. Nadat al 135.000 burgers, die niet economisch gebonden waren de stad hebben moeten verlaten, en voor de aanleg van de Atlantikwall een groot aantal huizen gesloopt is, wordt in februari 1943 de bewoners van Scheveningen aangezegd hun dorp te verlaten: Scheveningen moet als onderdeel van de Atlantikwall een vesting worden die het gevaar van een inval vanuit Engeland opvangt. Roosje Pierson vindt met “haar” kinderen onderdak in het huis “Eerbeek” in Eerbeek. Tegen de tijd dat ze weer naar Scheveningen terug kunnen keren blijkt dat Vluchtheuvel in 1945 de zorg voor 45 kinderen heeft, waarvan een deel binnengeloodst is door het Bureau Afvoer Burgerbevolking (BAB).

Terug op Scheveningen

Als de langverbeide terugkeer naar Scheveningen eindelijk een feit is wordt de blijheid vrij snel bedorven door een aantal tegenslagen. Duinweg 1 heeft behoorlijke oorlogsschade opgelopen. Het torentje is ontdaan van de spits, en zal niet meer hersteld worden. Een volgende tegenslag is dat het gebouw Duinweg 1 gevorderd wordt en in 1946 ter beschikking gesteld wordt aan het Ministerie van Defensie. Het Ministerie vestigt in dit gebouw de “maritiem-historische instantie” van de Marinestaf, die hier tot 1979 zal blijven.⁷

Er zit niet anders op dan alle kinderen onder te brengen in het volstrekt ongeschikte en vooral veel te kleine Kanaalweg 5. Daar is ruimte voor 17 kinderen in de leeftijd van 2 tot 14 jaar. Verreweg het merendeel van de kinderen komt voor rekening van de Gemeentelijke Dienst voor Sociale Belangen in Den Haag.

Opvallend is dat Roosje Pierson en Sophie van der Mersch als respectievelijk erepresidente en waarnemend presidente en erelid, bijzonder nauw betrokken zijn bij de gang van zaken, en duidelijk leiding geven aan de activiteiten. Na terugkeer op Scheveningen vinden ze samen huisvesting aan Doornstraat 64.

Het valt niet mee om na terugkeer weer een goede draai te vinden voor Vluchtheuvel. Met name de financiële kant is uiterst moeizaam: door de minieme capaciteit van Kanaalweg 5 blijft de exploitatie marginaal. Om een beetje quitte te draaien zijn er 40 plaatsen nodig.

In 1947 begint de speurtocht naar nieuwe behuizing. Het eerste pand dat in aanmerking komt is Badhuisweg 91, waar op dat moment jeugdige politieke delinquenten gehuisvest worden. Om een aantal redenen wordt van dit pand afgezien. Een tweede pand dat zich aandient is Seinpostduin 4. Daar is ruimte voor ongeveer dertig kinderen.

Voor de aankoop van Seinpostduin is inclusief overdrachtskosten een bedrag van f 60.300 nodig; de verbouwing en aanpassing wordt geschat op f 29.200. Om dat bedrag bij elkaar te krijgen moet het onroerend goed van de Vereniging te gelde gemaakt worden: Kanaalweg 5 voor f 20.000, Duinweg 1 voor f 41.000 en Parkweg 40 na aftrek van de daarop rustende

---

⁶ R. Pierson, *25 Jaar Vluchtheuvel*, 1916-1941.

⁷ Anselm J. van der Peet, “Een buitenpost van de marine.” De maritiem-historische instantie van de Marinestaf 1946-2007, in *Liber Amicorum Anneke Landheer-Roelants* (Scheveningen 2006), p. 129-137.

hypotheek voor f 22.500. Dit laatste perceel wordt gekocht door het 1^e Vrijzinnig-Christelijk Lyceum, die nu eindelijk kan uitbreiden.

Als op zaterdag 18 februari 1950 de nieuwe Vluchtheuvel geopend wordt, is Roosje Pierson een van de stralende rondleiders. Het is haar toch weer gelukt haar kinderen goed onder te brengen!

De zeventigste verjaardag van juffrouw Roosje wordt aangegrepen om haar nog eenmaal in het zonnetje te zetten. Samen met juffrouw Sophie en temidden van personeel en kinderen wordt haar een feestprogramma voorgeschoteld. Het Jaarverslag van Vluchtheuvel meldt hierover: " De kinderen van klein tot groot hebben hun beste beentje voorgezet en in zang en spel hun blijdschap geuit. Het welslagen van het geheel moet de leidsters, die zich veel moeite hebben gegeven voor het instuderen en, voldoening hebben geschonken.

Als herinnering werd Mejuffrouw Pierson een album met foto's van het huis en zijn bewoners aangeboden. Ook de verjaardag van de directrice werd evenals andere jaren tot een huiselijk feest gemaakt, waarin ieder z'n aandeel had."⁸

Laatste jaren

Geleidelijk aan neemt Roosje toch wat meer afstand. Inmiddels is zij de zeventig gepasseerd. Als haar hartsvriendin en huisgenote Sophie van der Mersch op 18 maart 1954 overlijdt is dat aanleiding de banden met het Leger des Heils strakker aan te halen. Als 72-jarige besluit zij Soldaat bij het Leger te worden. Het was het begin van een periode van spreekbeurten, getuigenissen en huisbezoek.

Op 17 april 1957, drie dagen na haar overlijden, wordt Roosje Pierson ter aarde besteld in het familiegraf op de Algemene Begraafplaats aan de Kerkhoflaan. Er is veel belangstelling, niet in de laatste plaats van haar vroegere pupillen, inmiddels volwassen mensen, wier leven dankzij De Engel van Scheveningen, weer in goede banen geleid kon worden.

Nog altijd is Juffrouw Roosje niet vergeten. Vooral haar gestrengheid leeft nog steeds voort en wordt welhaast spreekwoordelijk gememoreerd. Het wordt tijd om die gestrengheid te relativeren en de goede zijde boven te brengen.

---

⁸ HGA, Bibliotheek, *Jaarverslag Vluchtheuvel* 1952.